

Arrest

nr. 304 159 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: mevr. X en dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Iraanse nationaliteit en ben je afkomstig uit Isfahan. Je bent vijftien jaar oud.

Je ouders zijn M. M. (...) (O.V. (...)) en B. A. M. (...) (O.V. (...)). Op 29 november 2019 dienden je ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in. Volgens hun verklaringen bekeerden zij zich in Iran tot het christendom en gingen zij er naar een huiskerk. Je ouders vermoedden dat jij hun belangstelling voor het christendom had opgemerkt omdat je in het bijzijn van je familie een psalm aan het neuriën was waarna je

hen vertelde dat jullie dit thuis beluisterden en meezongen. Een paar maanden nadien ontvingen je ouders dreigberichten en telefoontjes waarvoor zij ook een klacht indienden. Jullie ouders kwamen te weten dat A. B. T. (...), iemand van de familie van je vader en lid van een Arabische clan, achter de dreigementen zat. Jullie ouders gingen niet verder met de klacht omdat ze wisten dat ze niet de nodige bescherming zouden ontvangen van de autoriteiten gezien de oorzaak van de bedreiging immers hun bekering was. Je ouders besloten Iran te verlaten en kwamen via Turkije en de Verenigde Arabische Emiraten naar Servië. Hier bleven jullie een jaar. Je ouders lieten zich dopen en trouwden er op een christelijke manier. Vervolgens reisden jullie via Bosnië en Kroatië naar België. In België gingen je ouders naar de Iraanse kerk van Brussel. Jijzelf had ten tijde van hun asielverzoek volgens hen nog geen bepaalde religie gekozen. Je ouders vreesden de Iraanse autoriteiten en de Arabische clan van uw vader. Voor jou en je zus vreesden ze bij terugkeer problemen doordat zij vervolgd zouden worden door de autoriteiten. Op 11 februari 2022 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van je ouders omdat er geen geloof werd gehecht aan hun bekering in Iran noch aan hun problemen hierdoor met A. B. T. (...). Ze waren er evenmin in geslaagd om aan te tonen dat hun geloofsactiviteiten in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging waardoor uit niets bleek dat ze zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zouden manifesteren als christenen of dat ze als dusdanig zouden worden gezien door jullie omgeving. Betreffende de door hen ondernomen opportunistische geloofsactiviteiten in België bleek nog uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Tot slot kon bezwaarlijk gesteld worden dat ze bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zouden lopen geviséerd/vervolgd te worden door de Arabische clan B. T. (...). Deze weigeringsbeslissing werd op 23 mei 2022 integraal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder het land te hebben verlaten, verzochten je ouders op 27 juni 2022 een tweede keer om internationale bescherming. Je ouders konden niet terugkeren vanwege de eerder vermelde problemen met de Arabische clan en wegens hun religieuze activiteiten. Jij diende diezelfde dag jouw eigen verzoek om internationale bescherming in.

Je verklaarde toen dat je in Iran geboren werd als moslim maar dat zowel jij als je ouders niet bepaald praktiserend waren. Op school moest je de koran lezen maar je protesteerde toen je gevraagd werd om voor te lezen. Je zocht een smoesje om niet te moeten lezen, aangezien je nogal verlegen bent en het voor jou dus onmogelijk was om voor een grote groep iets voor te lezen. Je zei dus tegen je leerkracht dat jij en je ouders christenen waren zodat je met rust gelaten werd. Op zich had je toen echter niets tegen de koran. Je leerkracht kon er niet mee lachen en sloeg je met een lat. Je vertelde je moeder wat er gebeurd was en zij maakte nadien ruzie met de leerkracht. Na het incident ging je één jaar niet meer naar school en je moeder gaf je thuis les. Op een gegeven moment vertelden je ouders je dat jullie Iran zouden verlaten om familie en vrienden te gaan bezoeken in Europa. Jullie vlogen met het vliegtuig naar Turkije maar toen jullie in Turkije aankwamen werden jullie gebeld met slecht nieuws: je opa was ondertussen overleden. Jullie keerden terug naar Iran om de begrafenis bij te wonen maar aangezien je gevaar liep om uitgehuwelijkt te worden – je vernam dat de familie van de vrouw van je opa je wilde uithuwelijken aan een familielid –, vertrokken jullie opnieuw uit Iran. Je ouders konden het huwelijk weigeren, maar de situatie zorgde voor behoorlijk wat wrevel binnen de familie. Jullie reisden van Iran opnieuw naar Turkije en vervolgens naar Servië. Hier kwam je te weten dat je ouders christenen waren geworden en dat vond je eigenlijk wel leuk. Na een lang verblijf in Servië reisden jullie uiteindelijk door naar België. Je verklaarde dat je drie à vier jaar geleden startte met het lezen van de Bijbel. Hoewel je het niet helemaal begreep, vond je het toch mooi en interessant. Samen met je ouders ging je mee naar de kerk. In het begin vond je het niet altijd even leuk om naar de kerk te gaan maar later raakte je meer en meer enthousiast. Na een tijdje raakte je zelf persoonlijk geïnteresseerd in het christendom. Op 8 december 2020 bekeerde je je tot het christendom. Je vertelde het tegen je moeder die het op haar beurt vertelde aan je vader. Je ouders en de kerkgemeenschap waren erg blij dat je je ook had bekeerd. Wanneer je schoolwerk het toelaat, neem je samen met je ouders deel aan zoomsessies en op zondag ga je naar de kerk. Je helpt de pastoor soms met het zetten van koffie of thee of je past op kleine kinderen wanneer er bijvoorbeeld een huwelijk plaatsvindt in de kerk. Je vreest bij terugkeer naar Iran gedood te worden omdat je christen bent en alle christenen die terugkeren naar Iran worden gedood. Je vermoedt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van je bekering, want ze sporen iedereen op. Tot slot vrees je dat je in Iran zal uitgehuwelijkt worden met iemand van de familie van je vader. Ten tijde van je eerste verzoek om internationale bescherming had je af en toe nog contact met je familie in Iran en vertelde je jouw oma dat je christen bent geworden. Jouw verzoek werd op 8 november 2022 geweigerd door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 28 maart 2023.

Zonder het land te hebben verlaten diende je op 14 april 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Je kan niet terugkeren naar Iran vanwege de huidige situatie in Iran – kinderen worden vergast op school – en jouw bekering tot het christendom. Je vreest je leven door je bekering en je vreest dat je in Iran niet veilig naar school zal kunnen gaan. Heden heb je contact met je paternale grootouders via whatsapp.

Jouw ouders legden in het kader van hun derde verzoek enkele documenten neer betreffende jouw tweede verzoek: een brief d.d. 21 april 2023 van je OKAN-leerkracht waaruit blijkt dat je capabel bent om je te

integreren in de maatschappij; een inschrijvingsbewijs van het school d.d. 7 juni 2022 en d.d. 25 april 2023; een overzicht van jouw schoolloopbaan in België en enkele foto's en screenshots van jou en je familie tijdens enkele manifestaties. Op 28 juni 2023 stuurde jouw advocaat via e-mail nog enkele documenten door: een foto waarbij je samen met jouw familie te zien bent tijdens een manifestatie en een attest d.d. 16 april 2023 van de Iraanse kerk in Brussel over het religieus engagement van jou en jouw zus Anima.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde, als begeleide minderjarige heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en jij in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat jouw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd met een weigeringsbeslissing omdat jij als minderjarige geen eigen feiten aanbracht die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigden, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat door jouw ouders op 29 november 2019 in jouw naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. Het eerste verzoek van jouw ouders werd door het Commissariaat-generaal immers afgewezen omdat er noch aan hun beweerde bekering tot het christendom in Iran noch aan hun problemen met de Arabische clan geloof kon gehecht worden. Jouw ouders waren er niet in geslaagd om aan te tonen dat hun geloofsactiviteiten in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging waardoor uit niets bleek dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zouden manifesteren als christenen of dat zij als dusdanig zouden worden gezien door jullie omgeving, omdat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en omdat bezwaarlijk gesteld kon worden dat zij bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zou lopen geviséerd/ vervolgd te worden door de Arabische clan B. T. (...). In dit verband kan er nog op gewezen worden dat je beiden ouders stelden dat jij en je zus bij terugkeer naar Iran alleen zouden komen te staan omdat zij problemen hadden met het Iraanse regime. Aan de door je ouders geponeerde vrees kon evenwel geen geloof gehecht worden, waardoor evenmin geloof gehecht kan worden aan je ouders bewering dat je leven bij terugkeer niet meer hetzelfde zou zijn doordat je geen ouders meer zou hebben. Inzake jouw ouders hun verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen onder meer omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun beweringen dat hun dochters in Iran zouden uitgehuwelijkt worden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekenden uw ouders geen cassatieberoep aan.

Aangezien je bij het verzoek van jouw ouders reeds werd ingeschreven als persoon ten laste, gold deze weigeringsbeslissing in hun verzoek bijgevolg ook voor jou. Jij slaagde er zelf niet in om aan te tonen dat jouw bekering wel oprecht was. Aan jouw verklaringen dat je in Iran geslagen werd met een lat nadat je weigerde een koran te lezen en nadat je gezegd had dat je ouders christenen waren, kon, aangezien er aan de bekering van je ouders in Iran geen enkel geloof gehecht kon worden en aangezien je pas in Servië te weten kwam wat het christendom precies, geen geloof gehecht worden. Wat betreft je verklaringen dat je vreest dat ze je in Iran wilden uithuwelijken dient opgemerkt te worden dat je ouders hierover niets hebben vermeld in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en je niet wist aan wie je ten tijde van jouw verblijf in Iran precies werd uitgehuwelijkt. Voorts toonde je niet aan dat je door jouw jarenlange verblijf in Europa problemen zou krijgen bij terugkeer daar je nog contact onderhield met je familie en opgroeit in een Iraanse familie. Ook de vaststelling dat je geen hoofddoek draagt was onvoldoende om gelijkgesteld te worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende

jouw éénmalige deelname aan een betoging werd er opgemerkt dat nergens bleek dat je een belangrijke rol opnam op de betoging, maar louter deelnam als gewone deelnemer. Deze beslissing werd integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In kader van jouw huidige en tweede verzoek breng jij geen dergelijke elementen aan.

Met betrekking tot de verklaringen die je aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die je in het kader van jouw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat je niet naar Iran kan terugkeren omdat je jou bekeerde tot het christendom (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17 en 20), hetgeen je staaft met attesten van de Iraanse kerk in Brussel, kan opgemerkt worden dat je bij jouw tweede asielverzoek geen nieuwe elementen hebt aangebracht waarvan ook maar enigszins zou kunnen blijken dat je beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging.

Wat betreft jouw verklaringen dat kinderen op school vergast worden (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17 en 20), kan tot slot nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal helemaal niet betwist dat bepaalde actoren het niet begrepen hebben op meisjesscholen. Er kan echter niet a priori worden aangenomen dat iedere Iraanse die school loopt het risico loopt om hiermee bij een terugkeer naar Iran te maken te krijgen. Een individuele beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming, waarbij je jouw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Je blijft hier manifest in gebreke.

Betreffende de door jouw advocaat en jouw ouders neergelegde foto's waarop je samen met je familie te zien bent op enkele betogingen, dient opgemerkt te worden dat uit je verklaringen niet bleek dat jij politieke activiteiten (in loco) had (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 18). Uit de foto's kan daarnaast niet opgemaakt worden dat je er een belangrijke rol opgenomen zou hebben. Je poseerde als een gewone deelnemer samen met je familie. Uit het voorgaande kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Je toont op geen enkele wijze aan dat je omwille van je aanwezigheid op enkele betogingen bij terugkeer naar Iran dreigt geviséerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Dat je goed geïntegreerd blijkt zoals je OKAN-leerkracht opmerkte en je hier naar school gaat, zoals uit je schoolattesten blijkt, zijn motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van scholing en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6”, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht*”.

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, duidt de Raad erop dat hij zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uitspreekt over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verwerende partij *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aan de orde.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat de vorige beoordeling in het kader van haar vorige verzoek met betrekking tot de bijzondere procedurele noden in haar hoofde als begeleide minderjarige onverkort blijft gelden, dat deze mee in acht genomen werd in het kader van onderhavige procedure, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2023 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. De Raad wijst erop dat inzake het eerste (eigen) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 27 juni 2022 door verwerende partij op 8 november 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) werd genomen omdat verzoekende partij als minderjarige geen eigen feiten aanbracht die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigden, nadat er een definitieve beslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat door haar ouders op 29 november 2019 in haar naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het eerste verzoek van haar ouders werd door het Commissariaat-generaal immers afgewezen omdat (i) er noch aan hun beweerde bekering tot het christendom in Iran noch aan hun problemen met de Arabische clan geloof kon gehecht waren, (ii) haar ouders er niet in geslaagd waren om aan te tonen dat hun geloofsactiviteiten in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging waardoor uit niets bleek dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zouden manifesteren als christenen of dat zij als dusdanig zouden worden gezien door hun omgeving, (iii) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en (iv) bezwaarlijk gesteld kon worden dat haar ouders bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zouden lopen gevisceerd/vervolgd te worden door de Arabische clan B. T. Aangezien aan hun vrees voor het

Iraanse regime geen enkel geloof kon worden gehecht, maakten haar ouders evenmin aannemelijk dat hun dochters bij terugkeer naar Iran alleen zouden komen te staan. Ook kon geen geloof worden gehecht aan hun bewering dat hun dochters in Iran uitgehuwelijkt zouden worden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 273 113 van 23 mei 2022, waartegen geen cassatieberoep werd ingediend. In het kader van haar eerste (eigen) verzoek slaagde verzoekende partij er niet in om aan te tonen dat haar bekering wel oprecht was. Er werd geoordeeld dat aan haar verklaring dat zij in Iran geslagen werd met een lat nadat zij weigerde een koran te lezen en nadat zij gezegd had dat haar ouders christenen waren geen enkel geloof kon worden gehecht, aangezien de bekering van haar ouders in Iran ongeloofwaardig was bevonden. Wat betreft haar vrees om in Iran te worden uitgehuwelijkt werd opgemerkt dat haar ouders hierover niets vermeldten in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en dat zij niet wist aan wie zij ten tijde van haar verblijf in Iran precies werd uitgehuwelijkt. Voorts toonde zij ook niet aan dat zij door haar jarenlange verblijf in Europa problemen zou krijgen bij terugkeer daar zij nog contact onderhoudt met haar familie en opgroeit in een Iraanse familie. Ook de vaststelling dat zij geen hoofddoek draagt was onvoldoende om gelijkgesteld te worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende haar éénmalige deelname aan een betoging werd er ten slotte opgemerkt dat nergens uit bleek dat ze een belangrijke rol opnam op de betoging, maar daarentegen louter deelnam als gewone deelnemer. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 286 706 van 28 maart 2023. Tegen dit arrest werd evenmin een cassatieberoep aangetekend.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6.1. In haar verzoekschrift poneert verzoekende partij vooreerst dat verwerende partij *in casu* geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek kon nemen, aangezien dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Door toch te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, ondanks dat voormelde termijn van tien werkdagen werd overschreden, schendt verwerende partij artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, “*de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel*” en “*artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet*”, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad kan bovenstaande zienswijze van verzoekende partij evenwel geenszins bijtreden. Immers dient erop te worden gewezen dat de voormelde termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij, waar zij in dit verband nog opwerpt dat de redelijke termijn werd overschreden, verder in het geheel niet aantoont welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekende partij toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekende partij verder niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.2.7.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij verder nergens in de bestreden beslissing te hebben gemotiveerd waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekende partij stelt dat aangezien uit artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt om verzoekende partij al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal zijn beslissing hieromtrent dient te motiveren.

2.2.7.2. De Raad kan verzoekende partij evenwel niet volgen waar zij tracht te laten uitschijnen dat verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoekende partij gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verwerende partij om verzoekende partij niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekende partij ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoekende partij zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom verwerende partij haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Zij het nog opgemerkt dat tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek aan verzoekende partij werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 6, map DVZ, verklaring volgend verzoek). Verzoekende partij was

bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede (eigen) verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (verklaring volgend verzoek, vragen 17-20). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

2.2.8. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek.

2.2.9. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar zij opnieuw verwijst naar haar bekering tot het christendom (verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 20), stelt de Raad vast dat dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende wordt gemotiveerd: *“Met betrekking tot de verklaringen die je aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die je in het kader van jouw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat je niet naar Iran kan terugkeren omdat je jou bekeerde tot het christendom (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17 en 20), hetgeen je staafde met attesten van de Iraanse kerk in Brussel, kan opgemerkt worden dat je bij jouw tweede asielverzoek geen nieuwe elementen hebt aangebracht waarvan ook maar enigszins zou kunnen blijken dat je beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging.”*

Inzake haar opmerking dat in Iran kinderen op school vergast worden (verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 20), dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden waar deze hieromtrent op het volgende wijst: *“Wat betreft jouw verklaringen dat kinderen op school vergast worden (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17 en 20), kan tot slot nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal helemaal niet betwist dat bepaalde actoren het niet begrepen hebben op meisjesscholen. Er kan echter niet a priori worden aangenomen dat iedere Iraanse die school loopt het risico loopt om hiermee bij een terugkeer naar Iran te maken te krijgen. Een individuele beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming, waarbij je jouw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Je blijft hier manifest in gebreke.”*

Aangaande haar deelname aan enkele betogingen en de desbetreffend door haar advocaat en ouders neergelegde foto's, worden voorts volgende pertinente bevindingen gedaan in de bestreden beslissing: *“Betreffende de door jouw advocaat en jouw ouders neergelegde foto's waarop je samen met je familie te zien bent op enkele betogingen, dient opgemerkt te worden dat uit je verklaringen niet bleek dat jij politieke activiteiten (in loco) had (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 18). Uit de foto's kan daarnaast niet opgemaakt worden dat je er een belangrijke rol opgenomen zou hebben. Je poseerde als een gewone deelnemer samen met je familie. Uit het voorgaande kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Je toont op geen enkele wijze aan dat je omwille van je aanwezigheid op enkele betogingen bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.”*

Ten slotte wordt omtrent het gegeven dat zij hier naar school gaat en goed geïntegreerd is door verwerende partij nog terecht het volgende gesteld: *“Dat je goed geïntegreerd blijkt zoals je OKAN-leerkracht opmerkte en je hier naar school gaat, zoals uit je schoolattesten blijkt, zijn motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van scholing en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventueel risico bij*

een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.”

Verzoekende partij slaagt er geenszins in bovenstaande bevindingen te weerleggen of te ontkrachten. Vooreerst kan zij allerm minst bijgetreden worden waar zij in haar verzoekschrift lijkt te stellen dat het oprechte karakter van haar bekering zou blijken uit het loutere gegeven dat zij tot op heden blijft bij haar verklaringen omtrent haar religieuze overtuiging en zich blijvend engageert. Immers zijn dergelijke elementen *an sich* geenszins van aard om de oprechtheid van haar bekering/religieuze activiteiten aan te tonen.

Verder kan ook haar loutere theoretische uiteenzetting inzake de wijze waarop de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld volgens rechtspraak van het Hof van Justitie niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verder wijst verzoekende partij in haar verzoekschrift nog op haar langdurig verblijf in Europa, doch de Raad wijst erop dat verzoekende partij deze vrees reeds in het kader van haar vorig verzoek aanhaalde doch dat vastgesteld werd dat zij niet aantoonde dat zij wegens haar jarenlange verblijf in Europa problemen zou krijgen bij haar terugkeer daar zij nog contact onderhoudt met haar familie en opgroeit in een Iraanse familie. Ook de thans bijgebrachte stukken omtrent haar schoolgang en integratie in België volstaan geenszins om aan te tonen dat zij zich bij terugkeer niet (opnieuw) kan aanpassen aan de in Iran heersende voorschriften. Dat *“de door haar ontwikkelde waarden haaks staan op de waarden en normen die gelden in Iran”*, zoals zij oppert in haar verzoekschrift, toont zij geenszins *in concreto* aan.

Ten slotte benadrukt de Raad nog dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 6, map DVZ, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT